

Maggie Shipstead, *De vooravond*. Roman.

Vertaald door Caroline Meijer en Saskia van der Lingen.

Amsterdam: De Bezige Bij, oktober 2012.

350 blz., ISBN 9789023473862

Een burcht vol vrouwen

Zondag zou de bruiloft achter de rug zijn, en Winn Van Meter kon niet ontkennen dat hij daar blij om was. Vandaag was het donderdag. Hij werd vroeg wakker, alleen in zijn huis in Connecticut. Boven de boomtoppen pinkten nog een paar late sterren. Zijn vrouw en twee dochters waren al in het zomerhuis op Waskeke, en terwijl hij uit zijn slaap omhoog kwam gezwommen dacht hij aan hen in hun bedden daar: Biddy netjes aan haar eigen kant, het haar van zijn dochters waaierend over hun kussens. Maar eerst dacht hij aan een ander meisje (eigenlijk was het nauwelijks een gedachte – meer een luchtbel die knapte aan de oppervlakte van een droom) dat ook op Waskeke lag te slapen. Zij lag ongetwijfeld in een van de spijlenbedden op de gastenverdieping, onder de hanenbalken; ze was een van zijn dochters bruidsmeisjes.

Normaal gesproken maakte Winn 's ochtends moeiteloos zijn entree in de wakende wereld, door zijn bovenlichaam tussen de lakens overeind te kantelen als de mast van een zeilboot die zich na slagzij weer opricht, maar vandaag zette hij de wekker uit voor hij kon afgaan en rekte zijn ledematen tot in de vier hoeken van het bed. De kamer was stil, paars en schemerig. Winn had van nature een hekel aan lummelen. Verloren tijd kon nooit meer worden ingehaald, noch konden gemiste ochtenden worden opgeslagen voor later gebruik. Elke nieuwe dag moest ten volle worden benut. Bij het krieken van de dag je bed uit, had hij zijn dochters geleerd toen ze nog klein waren, door met een zwaai de dekens weg te trekken waaronder ze als garnaaltjes opgerold op hun matras lagen. En nu was Daphne de bruid (een zwangere bruid, zinloos om er doekjes om te winden) en Livia, haar jongere zus, was erebruidsmeisje. Zijn dochters en hun moeder waren al de hele week op het eiland, met een almaar aangroeiende troep bruidspersoneel en bloedverwanten en aanstaande

schoonfamilie, maar Winn had voor zichzelf uitgemaakt dat hij niet zo lang kon wegblijven van zijn werk. Helemaal onwaar was dat niet. Een volle week aan het bruidsfront was meer dan hij kon verdragen, en bovendien zag hij liever niet bevestigd dat de bank ook zonder hem wel doordraaide, dat zijn afwezigheid hooguit zou worden opgemerkt door de gekrijtstreepte jonge haaien die met toenemende vastberadenheid om zijn bureau cirkelden.

Hij knipte het licht aan. De ramen werden zwart, de kamer geel. Zijn gelige spiegelbeeld wiste de sterren en bomen uit, en even trof het hem als spijtig hoe het lamplicht de wereld van vlak voor zonsopgang wegvaagde, er geen dag van maakte maar juist nacht. Maar hij ging er prat op een praktisch ingesteld man te zijn, niet een dichterlijke ziel die gevoelig was voor sterrenschijnsel en de mijmeringen van de halfslaap, dus greep hij naar zijn bril en plantte zijn voeten met een zwiep op de vloer. Voor het slapengaan had hij zijn reiskleren al klaargelegd, en toen hij onder de douche vandaan kwam, frisgeschoren en geurend naar lotion, kleepte hij zich in een mum van tijd aan. Op een drafje daalde hij de trap af en knipte onderweg meer lichten aan. Bidy's Grand Cherokee had hij de avond tevoren gepakt. Met geometrische precisie had hij alles in elkaar gepast: alle dingen die de dames vergeten waren en hem hadden gevraagd mee te nemen, plus zakken en dozen vol boodschappen, kleren voor hemzelf en allerlei bruiloftsspulletjes. Terwijl de koffie doorliep ging hij met de lijst die hij op een groot geel schrijfblok had bijgehouden naar buiten voor de laatste controle. Hij checkte één voor één de zakken met boodschappen op de achterbank, opende het portier van de bestuurdersplaats om te controleren of hij zijn telefoonoplader had, zijn wegenatlas – ook al kon hij de weg met ogen dicht afleggen – en een rolletje kwartjes, en vinkte alles één voor één op de lijst af. Kledinghoezen en volgestouwde weekendtassen waren in de achterbak opgestapeld tot een bolwerk, en hij moest op zijn tenen gaan staan en vooroverbuigen in het kleine vakje lucht dat onder het autodak nog vrij was om te kunnen zien of te midden van dit alles zich inderdaad een glanzend witte doos ter grootte van een kinderdoodkist bevond, met daarin Daphnes bruidsjurk.

'Vergeet de jurk niet, pap,' had het antwoordapparaat de vorige avond gewaarschuwd met de stem van zijn dochter. 'Wacht even, mama wil ook iets zeggen.'

'Vergeet de jurk niet, Winn,' zei Bidy.

'Nee, ik vergeet die stomme jurk niet,' had Winn tegen het plastic kastje gezegd.

Hij vinkte 'jurk' af op de lijst en sloeg de achterklep dicht. Vogels zongen en geel licht bloedde door de ochtendnevel heen en streek over het glooiende gazon en lage stenen muur rond de tuin van de burens. Toen hij de oprit af liep om zijn krant uit een plas te rapen, zag hij dat er een paar stenen uit de muur in de berm waren gevallen en hij ging ernaartoe om ze terug te stoppen, terwijl hij intussen de druppels van het plastic vlies van de *Journal* schudde. Het holle schrapen van steen over steen was een aangenaam geluid, en toen hij klaar was met zijn reparatie bleef hij even staan om zijn rug te strekken en het fraaie Yankee aanzicht van zijn huis te bewonderen. Geen opzichtige

nieuwbouw zou hem ooit weglokken uit deze goed gesitueerde buurt met zijn goed gesitueerde bewoners; de huizen waren dan wel groot maar ze werden smaakvol verhuld door geboomte en vele ervan bevatten, net als het zijne, versleten tapijten en aristocratisch krakende vloeren.

Zijn huis in Connecticut was thuis en zijn huis op Waskeke was ook thuis, maar dan een thuis dat vertrouwd aanvoelde zonder zijn nieuwigheid te verliezen, zoals hij zich voorstelde dat het aanvoelde met een minnares die je al heel lang had. Waskeke was zijn toevluchtsoord, daar was zijn gezinsleven het meest hecht en harmonieus. De invasie van al die mensen, al die bruiloftsgasten in zijn privédomen zat hem niet lekker, al had hij Daphne moeilijk kunnen verbieden op het eiland te trouwen. Ze zou hebben aangevoerd dat het ook háár eiland was en dat de genoegens van Waskeke erom vroegen met anderen te worden gedeeld. Kon de veerboot hem maar terugvoeren naar een wereld waarin de meisjes nog klein waren en ze gewoon met hun viertjes op het eiland vakantie hielden. Het probleem was niet dat hij niet blij was voor Daphne (want dat was hij) of er geen belang aan hechtte om haar op ceremoniële wijze over te dragen aan de hoede van een andere man (want dat deed hij). Hij zou zijn rol met verve vervullen, maar nu hij er zo vlak voor stond zag hij het weekend ook met enige vrees tegemoet; het zou geen kwestie zijn van gewoon zorgen dat de lieve vrede in de familie bewaard bleef en op de geëigende momenten hoera roepen maar een verraderlijke puzzel vol momenten waarop de verkeerde dingen konden worden gezegd of gedaan.